

"We were up there saying "be individuals" and there we were up there being Crass...and not being individuals at all"

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ

STEVE IGNORANT

ΑΓΓΛΙΑ

Τα κινήματα έρχονται και φεύγουν, οι άνθρωποι αλλάζουν, άλλοι παραμένουν ίδιοι. Τα συγκροτήματα; Τα στερεότυπα παλαιά κόλπα της Rock Βιομηχανίας συνεχίζονται. Κυκλοφόρησε ένα δίσκο, παρουσίασε μια ακόμη βαρετή συναυλία, και οι παχιές γάτες αναπαύονται και γλείφουν όλα τα κέρδη. Τα οπασμένα κόκαλα της δημιουργίας τραντάζουν κάτω από το βάρος του κονφορμισμού και της ιδιότητας.

Ελάχιστοι άνθρωποι κατάφεραν να ταρακουνήσουν πραγματικά αυτές τις δυσοίωνες δομές, ελάχιστα συγκροτήματα συνέχισαν να κρατούν ψηλά τις άγριες επαναστατικές γραβιές τους όταν ο κύριος Συμπαθητικός-Τύπος εταιρία δίσκων τους προσφέρει ένα εξεζητημένο τσεκ προς πληρωμή για να καθιερώνει τα νεανικά αφελή μέλη τους.

Νεανικά χέρια τσακίστηκαν με μια δύναμη λεπτότητας από μια γραβιά ή ένα γκλομπ, μια δωροδοκία, ένα γρήγορο αλισβερίσι και η επανάσταση μετατρέπεται σε διασκέδαση, διασκέδαση στην απληστία και δυσπιστία.

Σαν συγγραφέας συνάντησα πολλές μπάντες, μερικές «διάσημες» άλλες «άγνωστες» και ειλικρινά μπορώ να πω ότι η πλειοψηφία τους με κουράζει αφάνταστα, εγωιστικοί ηλίθιοι που δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν με τους συνηθισμένους τρόπους τις ανασφάλειες τους και έτσι χρειάστηκε να πλαστογραφήσουν μια εμφάνιση, όλα για λίγο θαυμασμό και μερικούς οπαδούς... πρόβατα... πρόβατα.

Οι καλύτερες μπάντες είναι αυτές που προβάδουν στη διπλανή πόρτα του υπογείου.

Το οποίο σημαίνει ότι αν έν ανα γκρουπ μπορεί να πετύχει κάποιο είδος δόξας (ή στη περιπτώσή μας ίσως να έλεγα «κακής φήμης»), και παράλληλα καταφέρνει να τελειώσει με κάποια μορφή τιμιότητας, τότε είναι που αρχίζω να ενδιαφέρομαι.

Το συγκρότημα λέγεται CRASS. Μακαρίτης σαν συγκρότημα, νεκρή σαν εταιρία δίσκων, αλλά ακόμα μια ενδιαφέρουσα υπενθύμιση μερικών ημερών, από τις δημιουργικότερες του Πανν. Αυτή είναι μια αναδρομική συνέντευξη, μια συζήτη-

ση για το που πέτυχαν οι CRASS... και που αποτύχαν.

Επιπλέον είναι μια προσπάθεια να ξεδιαλύνει ορισμένες φαντασιώσεις γύρω από το γκρουπ, ακόμα ζωντανές στις σκέψεις μερικών ανθρώπων, και πιθανόν έχοντας το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης οι CRASS μπορούν να θεωρηθούν τώρα, όχι σαν μια ψυχρή υπολογιστική ιδεολογία, αλλά σαν άτομα, που προσπάθησαν να προκαλέσουν τη μουσική σκηνή και την κοινωνία που αντανάκλαυσε.

Αυτή η συνέντευξη δεν καθρεφτίζει την φιλοσοφία του γκρουπ, είναι απλώς οι απόψεις ενός ανθρώπου, του STEVEN IGNORANT, τραγουδιστή των CRASS, και η οποία δεν χρειάστηκε να παραποιηθεί για να περάσει οποιαδήποτε τεστ ιδεολογικής πληρότητας. Στο τέλος της ημέρας κρίνεσαι από τις θετικές πράξεις σου, όχι από τα λάθη σου...

PAUL SPENCE

MRR: Για να αρχίσουμε, με τι ασχολείσαι τώρα;

S: Είμαι μόνιμο μέλος των CONFLICT. Η εταιρία δίσκων (CRASS LABEL) συνεχίζει να υπάρχει, αλλά δεν κάνει τίποτα γιατί είναι ακόμα «μέσα». Παίρνουμε σχεδόν 2 πέννες μηνιαίως από το STATIONS OF THE CRASS (Διπλό LP, ο ένας δίσκος παίζεται στις 45 στροφές και ο άλλος στις 33. Κυκλοφόρησε τον Σεπτέμβριο του '79 - 1η μτφ), τα δικαιώματα ακόμα πληρώνουν το νοίκι μας.

Προς το παρόν δεν έχουμε τη δυνατότητα να κυκλοφορήσουμε καθόλου δίσκους.

MRR: Είσαι ευχαριστημένος με αυτό;

S: Ναι, εντάξει. Εάν έχεις σχέσεις με άλλα γκρουπ είναι εντελώς ένα διαφορετικό μπλέξιμο. Το περισσότερο χρόνο τον ξοδεύεις σε ηλιθια επιχειρήματα και καταλήγεις να δουλεύεις σαν διευθυντής, χάνοντας την αίσθηση της διασκέδασης. Ο PENNY έκανε το περισσότερο μπάρισμα και σχεδόν ξόδεψε όλο το χρόνο του στα στούντιο.

Είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις. Δεν μπορώ να θυμηθώ πόσα γκρουπ είχαμε στην εταιρεία -20 και κάτι νομίζω- και ήταν αδύνατο να προσπαθούμε να διατηρούμε επαφή με οτιδήποτε κάναμε. Ταυτόχρονα είχαμε και το συγκρότημα, τους CRASS.

MRR: Μήπως οι ιδέες σας αλλάξαν με την πάροδο του χρόνου; Προφανώς ο καθένας ήταν περισσότερο δραστήριος στην αρχή, έτσι μήπως των άλλων ανθρώπων οι ιδέες γίνανε αρνητικότερες;

S: Ναι, γιατί όταν ξεκινήσαμε ήταν η εποχή όπου ο καθένας προσπαθούσε να κάνει κάτι καινούριο - η εποχή του KANTO MONOS ΣΟΥ και τα γνωστά, έτσι λοιπόν αρχίσαμε με την εταιρία δίσκων και είπαμε ο οποιοσδήποτε μπορεί να κάνει ένα δίσκο στην CRASS LABEL (υπό τον όρο, ότι δεν ήταν φασίστες !). Κυκλοφορήσαμε δίσκους - μικρών γκρουπς για τα οποία κανένας δεν είχε ακούσει κάτι για αυτά-εκτός από εκείνους που παρακολούθησαν

συναυλία των CRASS. Εκείνο το καιρό είχαμε τη δυνατότητα να ξοδεύουμε χρήματα, και αυτό ήταν που βασικά κάναμε. Στην πραγματικότητα πρόσφατα έχουμε «καθαρίσει» 30.000 δίσκους που ποτέ δεν θα πουληθούν. Επίσης πολλά συγκροτήματα διαλύονταν δύο εβδομάδες μετά τη κυκλοφορία του δίσκου επειδή ήταν πολύ νέοι. Η κατηγορήσαν τον PENNY ότι έκανε υπερπαραγωγή στο δίσκο τους -γιατί ήταν "προορισμένος να είναι πανν". Αλλά από την άλλη ήταν πράγματι θαυμάσιο πράγμα να το κάνουμε και είχαμε την αφελή ιδέα ότι είχαμε γίνει απειλή στις μεγάλες εταιρείες δίσκων. Νομίζαμε ότι οι ανεξάρτητες εταιρείες θα δούλευαν όπως εμείς -να κυκλοφοράνε φτηνούς δίσκους, κάτι φτυσικά το οποίο δεν κάνανε!

MRR: Άρα, ήσασταν λάθος;

S: Όχι, δεν πιστεύω ότι είμασταν στην αρχή λάθος γιατί τουλάχιστον ο καθένας γνωρίζει ποιά είναι η CRASS RECORDS. Αλλά δεν υπάρχει τρόπος να αρχίσεις να συναγωνίζεσαι τις μεγάλες εταιρείες όπως την EMI, RCA γιατί είναι τόσο γαμημένα μαζικά, απλούστατα δεν έχεις καμιά ελπίδα.

MRR: Ναι, αλλά πιθανώς πέτυχε (η CRASS R.) κάτι στον πολιτικό τομέα, δεν προσπαθήσατε να τις συναγωνιστείτε στον οικονομικό τομέα.

Αν ήσουν διορατικός, θα το είχες κάνει διαφορετικά;

S: Ναι, στην αρχή δεν θα έκανα καθόλου δίσκους, γιατί κάτι τέτοιο μας κόβει τα πόδια. Πουλούσαμε τους δίσκους πολύ φτηνά και δεν λογαριάζαμε το γεγονός ότι η τυπωτική μελάνη ακριβαίνει 2 πέννες το χρόνο, το ίδιο με τη τιμή του πετρελαίου.

Είμασταν ηλίθιοι !! Εάν έχεις ένα περιθώριο κέρδους των 12,5 πέννων -όπως με το STATIONS OF THE CRASS οχτώ χρόνια πριν -αλλά δεν έχεις ούτε κέρδος, ούτε ζημιά. Πρόσφατα ακριβαίναμε την τιμή κατά 1 λίρα και όλοι αναστατώθηκαν ! Όχι, πράγματι δεν θα το έκανα διαφορετικά γιατί προσπαθήσαμε -και πολλές φορές πετύχαμε- να κρατήσουμε μια μπίζνες σαν την εταιρία μας, συνεχώς μέσα στο βρώμικο κόσμο της μουσικής Βιομηχανίας και το σεβάστηκαν πολλοί αυτό.

MRR: Έχασες την «Οξύτητα» σου στο τέλος; Νομίζεις ότι προσπαθήσατε πάρα πολύ;

S: Το τι συνέβηκε προς το τέλος ήταν νομίζω ότι όλοι μας βρισκόμασταν σε άσχημα χάλια, απογοητευμένα άτομα και αυτό ήταν που αντανάκλασαν και οι δίσκοι. Να γιατί οι πωλήσεις πέσανε- και ως ένα σημείο να μην ξέρεις πού να πας και να μην θέλεις να παραδεχτείς ότι έχεις στερέψει από ιδέες.

MRR: Ικανοποιήθηκες με τον τελευταίο δίσκο, TEN NOTES ON A SUMMER'S DAY;

S: Όχι, δεν μου άρεσε καθόλου. Αν και στους υπόλοιπους του γκρουπ άρεσε. Μου άρεσαν οι ιδέες, αλλά δεν είναι το στυλ της μουσικής μου.

MRR: Δεν μπόρεσα να καταλάβω τον δίσκο ACTS OF LONE. Είχατε

αποφασίσει να παρατήσετε την έως τότε άμεση πολιτική προσέγγιση;

S: Λοιπόν, αυτό ήταν μια σειρά ποιημάτων που ο PENNY είχε γράψει πριν δέκα χρόνια, πολύ πριν ονειρευτεί τους CRASS και πάντοτε ήθελε να τα μελοποιήσει και όλοι μας σκεφτήκαμε ότι μετά από τόσες κυκλοφορίες επιθετικών δίσκων θα ήταν ωραίο να κυκλοφορήσουμε κάτι που ήταν όμορφο και χαρούμενο. Το ίδιο πράγμα προσπαθήσαμε να κάνουμε και με το TEN NOTES ON A SUMMER'S DAY, αλλά άλλαξε με το που μπήκαμε στο στούντιο -δεν ηχούσα σε εμένα καθόλου χαρούμενο ή αισιόδοξο.

MRR: Όταν ξεκινήσατε, η αντίδραση της μουσικής σκηνής πρέπει να ήταν έντονη. Μήπως οι προκαταλήψεις τους σας εμποδίσανε καθόλου;

S: Όχι, γιατί μπορούσαμε να τους ανοιπάσουμε ευν μας κριτικάρανε. Εν πάση περιπτώσει ποτέ δεν είχαμε πολλά πάρε-δώσε με οποιαδήποτε από τις εταιρείες δίσκων -εκτός με μικρές ανεξάρτητες εταιρείες όπως την SMALL WONDER. Στα αλήθεια, δεν ήταν μέχρι 4 χρόνια πριν όταν ανακάλυψα ότι η διεύθυνση της SADE πράγματι εκτιμούσε τους CRASS για το ότι δρούσαν χωρίς να ξεπουληθούν σε κάποιο τμήμα της μηχανής. Το ίδιο και ο STING. Ο PAUL WELLER πάντοτε μας υποστήριζε, ο CAPTAIN SENSIBLE επίσης.

Έτσι, αδιαφορώντας για το αν οι άνθρωποι πραγματικά άρεζαν ή όχι, τη μουσική ή τη νοοτροπία μας, πιστεύω ότι πολλοί μας σεβάστηκαν για την προσήλωση στις ιδέες μας. Δεχόμεσαν συνεχώς γράμματα από το LABOYR MP (Κοινοβουλευτικό εργατικό κόμμα- σημ. μτφ) όπου μας γράφανε το πόσο πολύ τους άρεσαν οι δίσκοι μας.

MRR: Αισθάνεσαι ότι καταλήξατε να κάνετε κάποιους μεγάλους συμβιβασμούς;

S: Όχι, θέλω να πιστεύω ότι ποτέ δεν νερώσαμε το κρασί μας. Απλά καταλάβαμε ότι αν ήμασταν σοβαροί για αυτά που λέγαμε και κάναμε, ήταν ότι πηγαίναμε γευρώντας. Σε όποια διαδήλωση και αν πας -πηγαίνεις να σου σπάσει τα μούτρα η αστυνομία ή έστω κάτι παρόμοιο. Όταν το αντιληφθήκαμε, λογαριάσαμε ότι δεν θα μπορούσαμε να αναλάβουμε την ευθύνη λέγοντας στους ανθρώπους...

MRR: ... Να βγουν έξω, για να τους σπάσουν τα μούτρα;

S: Ακριβώς. Απλούστατα δεν μπορούσαμε να αναλάβουμε άλλο την ευθύνη.

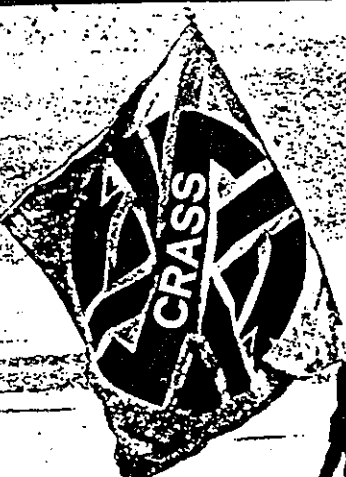
MRR: Τι θέλεις να πεις ότι οι άνθρωποι ήταν πάρα πολύ εξαρτημένοι από εσάς;

S: Λοιπόν, όχι εξαρτημένοι, αλλά να ... ένοιωθα πάντοτε ότι έπρεπε να είμαι σε μια διαδήλωση -σαν τη STOP THE CITY-(συνέβηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1983 σαν αντίδραση ενάντια στη πολιτική εκμετάλλευσης που ακολουθεί το κράτος -σημ.μτφ) ακόμα και αν δεν ήθελα να πάω. Οφείλα να είμαι εκεί, να φωνάω, να κάνω τη θεωρία, πράξη. Η ουσία είναι ότι δεν μπορείς να πας κόντρα στην αστυνομία. Εάν πηγαίνεις σε πολλές διαδηλώσεις και γίνεσαι γνωστός, η αστυνομία θα έρθει απλά να σε συλλάβει. Από την άλλη θέλαμε να διατηρήσουμε παράλληλα το περιβόητο έντιμο πρόσωπο της εταιρίας δίσκων, και αν θέλαμε κάτι τέτοιο να συνεχιστεί, ήταν ανόητο για εμάς να μας συλλαβάνουν συνεχώς γιατί θα είχε επιβαρύνσεις σε αυτή την πλευρά.

MRR: Πολλές ιδέες σας ήταν εναντίον των «καθοδηγητών», κλασικό αναρχικό υλικό. Αλλά δεν προσέξινε αυτό αντιφάσεις εξαιτίας της επίδρασης σας σε οργανισμούς ανθρώπων;

S: Ναι όντως, γιατί από τη μια λέγαμε "Να είστε ιντιβιντουαλιστές" και ταυτόχρονα από την άλλη υπάρχαμε σαν CRASS... και καθόλου σαν ιντιβιντουαλιστές ! Αυτό είναι πράγματι ένα κωμικό είδος αντίφασης !

Δεν έχω διαβάσει κάποια αναρχικά βιβλία- δεν μπορούσα καθόλου να αντέξω αυτό το υλικό. Το είδος της αναρχίας για το οποίο μιλούσα, και συνεχίζω σήμερα, είναι εντελώς προσωπικό. Η φιλοσοφία μου είναι αρκετά φανερή, σεβασμός για τον καθένα σαν ανθρώπινο όντο. Αλλά έχουμε συνηθίσει να δεχόμαστε τέτοιο σνομπάρμα για αυτό -όπως όταν ξεκίνησε το αναρχικό κέντρο

στο WAPPING (Ανατολικό Λονδίνο), στο οποίο επενδύσαμε χρήματα. Πήγα σε ορισμένες συναντήσεις και το είδος της γλώσσας που χρησιμοποιούνταν ήταν λίγο-πολύ αποσπάσματα από αναρχικούς συγγραφείς 100 χρόνια πριν. Σκέφτηκα ότι ο οποιοσδήποτε πανικός αν πήγαине να ακούσει το τι λένε αυτοί οι άνθρωποι δεν θα καταλάβαινε ούτε μια λέξη. Είχα μια ολοκληρωμένη αίσθηση αυτής της ιεραρχίας, όπου οι άνθρωποι που είχαν διαβάσει περισσότερο Προυντόν ή οτιδήποτε ήταν η "κεφαλή του τραπεζίου". Για εμένα, αυτό δεν ήταν κάτι διαφορετικό από μια συνεδρίαση πολιτικού κόμματος-άτομα καθόντουσαν τριγύρω μουρμουρίζοντας για το τι οι νεκροί είχαν γράψει.

MRR: Ναι, αλλά από την άλλη πλευρά, μερικές φορές δίκαια και κατανοητά τα διανοητικά επιχειρήματα είναι σημαντικά. Πιστεύω στην σημαντικότητα του να καταλάβουν οι άνθρωποι το τρόπο που το κράτος τους ελέγχει κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά. Πολλά από τα γραπτά σου δεν ήταν αρκετά προκατειλημένα ενάντια στα πολιτικά κινήματα;

S: Οποιαδήποτε πολιτική ιδέα-Σοσιαλισμό, Μαξισμό ή Αναρχισμό- μπορώ να την ακούσω και να πάρω από αυτήν ότι εγώ θέλω, αντίθετα δεν θα την αποδεχόμουν 100%.

MRR: Yeah, αλλά δεν θα αποδεχόμουν οτιδήποτε 100%.

S: Υποθέτω πως είμαι προκατειλημένος με τις αριστερές ομάδες, ως πούμε ότι είχα κάποιες άσχημες εμπειρίες από την Αριστερά -υπήρχε μια αριστερή ομάδα, η SWP, που ήρθε σε μια συνάντηση μαζί και έσπαζε μπουκάλια πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, λέγοντας "Σηκωθείτε οι εργάτες!". Κοίτα, υποθέτω ότι ήμασταν κάπως σταυρωμένοι απέναντι στο οποιοδήποτε κίνημα. Δεν μπορώ να μιλήσω κάποιον για τις πολιτικές ιδέες του, ακόμη...

Θέλω να πω, είχα κάποιες ευχάριστες συζητήσεις με φασίστες, αυτούς τους εντελώς ψυχοπαθητικούς μπάσταρδους που μιλάνε για την υπαρκτική μοναξιά τους και γιατί βρεθήκαμε στο συγκεκριμένο πολιτικό κίνημα.

Είχα αυτά τα τέρατα να κλαίνε στον ώμο μου και πάντοτε πίστευα ότι αν τελικά συζητήσεις με τους ανθρώπους τότε υπάρχει μια ελπίδα να συμφωνήσετε κάπου. Είμαι πάντοτε πρόθυμος να μάθω... να δοκιμάσω κάτι άλλο στη πράξη, αντίθετα, με τους σοσιαλιστές δεν το νοιώθω αυτό.

MRR: Συμφωνώ, μερικές αριστερές παρατάξεις είναι σκατά και προσπαθούν να πάρουν τον έλεγχο όλων των πράξεων, αλλά τουλάχιστον είναι με το μέρος μας. Επιπλέον, δεν είναι όλες το ίδιο!

S: Ναι, αλλά προς στιγμή δεν εννοώ να υποστηρίξω τους φασίστες για το όνομα του θεού!!!

MRR: Έχεις αλλάξει ποτέ σου τις ιδέες κάποιου φασίστα;

S: Yeah. Είχα αυτό το ναύτη που με έγραψε για να μου πει πόσο μεγάλοι δειλοί ήμασταν όλοι μας και του απάντησα λέγοντας του "Yeah, λοιπόν ίσως να είμαστε δειλοί αλλά τουλάχιστον είχα το θάρρος να σε απαντήσω,

ας δούμε τώρα αν έχεις εσύ τα κότσια να με απαντήσεις με ένα σοβαρό, έντιμο τρόπο. "Και το έκανε, γίναμε πράγματι καλοί φίλοι και ξεκίνησε με το NATIONAL FRONT (ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΙΟ, Φασιστικορατσιστική αγγλική οργάνωση -σημ.μτφ). Μετά πήγε στον πόλεμο των FALKLANDS και επέστρεψε απογοητευμένος από το Ναυτικό που τόσο πολύ πίστεψε και από το μαχητικό πνεύμα, γιατί ήταν τόσο τομοκρατημένος, και κατάλαβε ότι δεν είχε κανένα επιχείρημα προς κάποιο Αργεντινό. Αλλά σκέφτηκε "Για ποιο λόγο συνέβησαν όλα, αυτά θα μπορούσα να σκοτωθώ ανά πάσα στιγμή!"

MRR: Συνδεθήκατε με κάποια αριστερή παρατάξη;

S: Λοιπόν, στο μοναδικό πράγμα που ανακατευτήκαμε ήταν στο πρώιμο ROCK AGAINST RACISM (ROCK ENANTIA ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ). Οοο! και κάναμε κάποιες συνεισφορές για το CND (καμπάνια για τον πυρηνικό αφοπλισμό). Μετά το CND δραστηριοποιήθηκε και αρχίσαμε μεγάλες διαδηλώσεις στο HYDE PARK, πήγαμε και προσπαθήσαμε να παίξουμε και μας είπαν "ΜΕ ΤΙ ΠΙΟΤΑ, έχουμε ακούσει για εσάς πάρα πολλά". Τονίσαμε ότι αν δεν ήμασταν εμείς, πολλά άτομα, δεν θα βρισκόταν εκεί.

MRR: Πιστεύεις ότι είχατε επηρεάσει κατά πολύ το ειρηνιστικό κίνημα, με άλλα λόγια την «χωρίς βία άμεση δράση» που οδήγησε το ειρηνιστικό κίνημα να αναγεννηθεί;

S: Yeah. Την πρώτη φορά που μπήκαμε στα γραφεία του CND, στην KINGS CROSS νομίζω, ήταν ένα λιτό στενόχωρο μικρό γραφείο με δύο ανθρώπους και με όλες τις αφίσες των '60ς τρυγύρω. Και είπαμε ότι θα μας άρεζε να κάνουμε μια συνεισφορά για εσάς. Εκείνο το διάστημα, οι Πάνκις άρχισαν να χρησιμοποιούν σύμβολα της ειρήνης και να διαβάζουνε για τον πυρηνικό πόλεμο και πράγματα έπιασε. Δείξαμε στους ανθρώπους το τι στην πραγματικότητα ήταν η πυρηνική κατάσταση και σε μια τέτοια περίπτωση δεν υπήρχε καμιά ντροπή για το σύμβολο της ειρήνης. Λειτουργούσαμε σαν ένα κέντρο πληροφόρησης -πολλοί άνθρωποι εδώ συμμετείχαν στα γεγονότα των '60ς και έτσι ήταν δυνατόν να χρησιμοποιήσουμε εκείνη τη σειρά και να τη προσφέρουμε σε άλλα άτομα. Προσωπικά, δεν έκανα λάθη όπως θα έκανα ευκολότερα αν ήμουν μόνος.

MRR: Πόσο σημαντικό ήταν το HOUSE (ΣΠΗΤΙ);

Με ποιους τρόπους;

S: Το HOUSE σημαίνει πάντοτε έναν ανοιχτό χώρο όπου οι άνθρωποι θα μπορούσαν να έρχονται και να δημιουργήσουν οτιδήποτε θέλανε. Παραδείγματος χάριν, υπήρχαν πολλά μπάνις για ένα διάστημα.

Μετά είχαμε ένα δωμάτιο για πράξεις που πάντοτε το χρησιμοποιούσαν άλλα γκρουπς, με αυτή την έννοια ήταν πολιτικό. Είναι ακόμα έτσι ως ένα σημείο. Ήταν λογικό για εμάς να ζούμε όλοι μαζί γιατί ήταν φτηνό και είμασταν έτοιμοι να προσφέρουμε οποιαδήποτε στιγμή. Το συγκρότημα ήταν εντελώς μια 24ωρη δουλειά, 7 ημέρες την

εβδομάδα, ποτέ δεν σταματούσε. Όταν οι CRASS διαλύσανε ανακαλύψαμε, ξαφνικά, ότι ο καθένας μας βρέθηκε αντιμέτωπος με το άλλο. Όλοι μας αντιμετωπίσαμε το ερώτημα: Θέλουμε να ζήσουμε μαζί χωρίς να υπάρχει το συγκροτήμα, θα διαλέγαμε να ζήσουμε μαζί σαν ιντιβι-ντουαλιστές; Όλο εκείνο το πράμα για το οποίο ποτέ μέχρι τότε δεν ενδιαφερόθηκαμε γιατί όσο οι GRASS υπήρχανε υπήρχε αυτό το είδος της πλατύας συμφωνίας, μια καταστροφή με την οποία ασχολιόμασταν όλοι και απομάκρυνε κάθε ευθύνη.

MRR: Αλλά πάντοτε σκεφτόμουν ότι υπήρχε ένα κυρίαρχο σχέδιο, μια προσεκτικά συλλαβισμένη ιδέα !!!

S: Όχι, απολύτως δεν ήταν έτσι γιατί όταν ήρθε πρώτη φορά εδώ ο PENNY ζούσε μόνος του και έτσι ξεκίνησε με εμάς τους δύο. Τότε μου είπε «Οοο! άντε να κάνουμε ένα γκρουπ. Πολύ απλά... Ντραμς και φωνητικά. Αργότερα ήρθε ο ANDY, ο PETE... και όλοι οι άλλοι που για ένα διάστημα μας είχαν επισκεφθεί. Τότε, με το που άρχισαν οι άλλοι να παίρνουν στα σοβαρά το γκρουπ, αρχίσαμε να σταματάσαμε τα ναρκωτικά, κτλ. Ο τρόπος με τον οποίο το αναρχικό στοιχείο ήρθε ήταν συνδεδεμένος σε ένα σημείο με τους αριστεριστές που μας θέλανε να είμαστε οι ομιλητές τους... ήταν το ROCK AGAINST RACISM... Αργότερα ακούσαμε ότι το ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ήταν πίσω από εμάς για την TOP-TEN λίστα τους μαζί με τους WHITE BOSS και όλα αυτού του είδους ! ! ! Έτσι μερικοί λέγανε ότι επειδή φρόντισαμε μαύρα πρέπει να είμαστε φασίστες και άλλοι υποστήριζαν ότι επειδή είχαμε το σύμβολο της ειρήνης πρέπει να είμαστε σύγχρονοι υριότεροι.

Έτσι σκεφτήκαμε ότι ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο θα μπορούσαμε να ξεφύγουμε είναι να είμαστε ουδέτεροι και να βάλουμε το A σε κύκλο (A), γιατί ο αναρχισμός δεν είναι ακόμα πολιτικό κόμμα. Αλλά τότε, φυσικά, η ιδέα της αναρχίας σου είναι εντελώς διαφορετική από κάποιον άλλον, έτσι συνομάχησε από τους αναρχικούς. Δεν υπάρχει τρόπος διάολε που να μπορείς να νικήσεις.

MRR: Ήσασταν μπουχτισμένοι με αυτό όταν τελειώσατε;

S: Στο τέλος, ναι, γιατί αρχίζεις να αναρωτιέσαι το πότε θα τελειώσει, ήταν μια πραγματική 24ωρη απασχόληση. Το τηλεφώνω ποτέ δεν σταματούσε να χτυπάει. Εξαντλιόμασταν και με όλες αυτές τις εικόνες που χρησιμοποιούσαμε -όπως πυρηνικές βόμβες και υλικό που όταν το κοιτάς 12 ώρες την ημέρα, μοντάροντας το στο VIDEO για την συναυλία, καμμένα κορμιά και τρομερές βόμβες να εκρήγνυνται... γίνεσαι πραγματικά άπονος και δεν υπάρχει τίποτα άλλο που θέλεις να πεις εκτός από «Εοίς γαμημένοι μπάσταρδοι». Είναι το μόνο πράγμα που σου έρχεται στο μυαλό. Ή τότε αρχίζεις να γελάς υπερβολικά χωρίς καθόλου να σε αγγίζει και έτσι μπορείς ήρεμα, ευχάριστα να κοιτάξεις τις φωτογραφίες των τρομερών σφαγών μασώντας ταυτόχρονα το σάντουιτς σου! Πολλά άτομα εμπνευστήκανε φανερά από τους CRASS, ορισμένοι θα γράφανε τραγούδια για τους πυραύλους κρουζ, για την Margaret Thatcher, για την Βασίλισσα ή για τον Πάπα... και θα σκεφτείς εάν ακούσω ακόμα ένα γαμημένο τραγούδι για πυραύλους κρουζ ! ! ... Μα καλά, δεν υπάρχει τίποτα άλλο πέρα από αυτό;

Όλοι τους θα είχαν ένα καμμένο κορμί στο εξώφυλλο του δίσκου. Προηγούμενως ανάφερες πως οι άνθρωποι αφομοιώνουν συγκεκριμένες απόψεις, απλά μεταχειρισμένες εντυπώσεις, και πολλές από αυτές φαίνονται να είναι σκοπιμικά. Γιατί εκείνο που συνέβαινε ήταν ότι πολλά άτομα ήταν εμπνευσμένα από εμάς το οποίο ήταν υπέροχο, και προσπάθησαν να μας μιμηθούν στο γράψιμο. Αλλά τις περισσότερες φορές χωρίς χιούμορ, ήταν τόσο ψυχρό. Μετά υπήρχαν όλα εκείνα τα πανκ συγκροτήματα, του τύπου "CRASS PUNK", που ήταν πραγματικά άθλια. Πήγαινες σε συναυλίες και ανακαλύπτεις όλο αυτό το θάνατο την καταστροφή και σκεφτόσουν «Οοο ! για όνομα των γαμησιών, έχω έρθει εδώ για να ξεφύγω από κάτι τέτοιο !». Είδα ένα εξώφυλλο από ένα LP των

AGNOSTIC FRONT στο οποίο υπήρχε μια φωτογραφία ενός Εβραίου που επρόκειτο να πυροβοληθεί στο κεφάλι από ένα Γερμανό αξιωματικό και στα αλήθεια με ταράκωνησε. Σκέφτηκα, για να δω και τους τίτλους, ήταν στο γερόντικο εκείνο στυλ: "Με κοιτάξεις γιατί φρόσω διαφορετικά ρούχα από εσένα" και όλα εκείνα του '77 τυπικά

τραγούδια, που δεν είχαν καμιά σχέση με το εξώφυλλο. Αυτό είναι που πράγματι με ενόχλησε ότι οι άνθρωποι παντού χρησιμοποιούσαν εκείνες τις φρενιστικές εικόνες, όχι για σοκάρισμα ή σαν τακτικές φρίκης, αλλά σαν μέρος της...

MRR: ... αγοράς πανκ δίσκου ! ...

S: Ακριβώς, επειδή αυτό ήταν το σήμα κατατεθέν ευν είχες πανκ γκρουπ -έχε ένα νεκρό κορμί.

MRR: Απογοητεύτηκες όταν τα περισσότερα από τα άλλα καλά γκρουπ εκείνης της εποχής διαλύσανε πριν από εμάς;

S: Ναι, ως ένα ορισμένο σημείο. Απογοητεύτηκα όταν οι DIRT διαλύσανε γιατί σήμανε ότι δεν είχαμε κανένα να δουλέψουμε μαζί στην περιοδεία. Επιπλέον, αυτή η διάσπαση κυριαρχούσε στο πανκ κίνημα, είχες τους αναρχο-πάνκς, τους ειρηνοπάνκς, τους χιλιππάνκς και από όλες αυτές τις κατηγορίες υπήρχαν άτομα με τα οποία εργα-σθήκαμε στενά. Εάν δουλεύω με κάποιον θα δώσω όλο μου τον εαυτό. Αλλά αν αργότερα ανακαλύψω ότι με κρι-τικάρανε πίσω από τη πλάτη μου τότε αυτό στα αλήθεια γαμώτο με συνθλίβει. Έτσι από διάφορες ομάδες θα ακούγαμε αναφορές για το πως σκεφτόντουσαν οι άνθρω-ποι εκείνο ή αυτό, ή θα έβλεπες κάτι σε μια συνέντευξη ενός γκρουπ όπου θα λέγανε ότι τους κάναμε εντελώς υπερπαραγωγή και πίστευαν ότι ο δίσκος ήταν σκατά. Θέλω να πω, γιατί δεν μας τα λέγανε κατάμουτρα τότε; Ή θα λέγανε "Οοο ! οι CRASS είναι απλά ένα μάτσο ηλίθιοι, δεν ξέρουνε για τι μιλάνε. Έχουμε πολλά χρήματα και δεν ξέρουνε τι να τα κάνουνε". Και τότε θα σκεφτείς "Δεν είναι αυτό το νόημα, όλο αυτό το ηλίθιο γαρνιτού-σμα, κακολογία, ακόμα και αν έχουμε διαφορετικές ιδέες του ίδιου ιδεώδους, τουλάχιστον μπορούμε κατά κάποιον τρόπο να εργαστούμε μαζί". Αλλά καταλήγαμε νοιώθοντας ότι δεν θα μπορούσαμε. Θέλω να πω, αρκετές φορές ένοιωσα πραγματικά ότι μας εκμεταλευτήκανε, και απο-κλειστήκαμε λίγο, και αν έχω μιλήσει για απογοήτευση, να από που πηγάει. Το χειρότερο παράδειγμα είναι το BULLSHIT DETECTOR. Να έχεις κασέτες από 500 γκρουπ και να επιλέξεις εκείνες που εσύ θέλεις. Τότε θα ξαναγράφαμε και θα λέγαμε: "Είπατε ότι θέλετε να χρησι-μοποιήσετε το τραγούδι 1, αλλά ο τραγουδιστής μας μόλις έφυγε και χρησιμοποιεί αυτό το κομμάτι, αποσύρετε το κομμάτι μου !!!". Πρόκειται για αυτή την μπάντα που ακούγεται στο δίσκο 2 γαμημένα λεπτά, κάνοντας όλη αυτή τη φασαρία για το τίποτα. Αργότερα με το που θα κυκλοφορήσει ο δίσκος θα πουνε: "Λοιπόν, που είναι τα δικαιώματα; Φυσικά δεν υπάρχουν καθόλου δικαιώματα, η όλη ιδέα του δίσκου ήταν να αποτελέσει ένα μουσικό φάντιν, έτσι θα ξαναβρείς τον εαυτό σου ονοματισμένο εξαιτίας αυτού.

MRR: Κατά πόσο σε έχει επηρεάσει η εξοχική ζωή, θέλω να πω θυμάμαι τον GARRY BUSHELL να λέει ότι ήσαν να "εκτός επαφής";

S: Όχι κάποιος ζουν στην πόλη, άλλοι στην εξοχή, δεν νομίζω ότι έχει τόση σημασία το που ζεις. Δεν νομίζω οι άνθρωποι να αντιλαμβάνονται την δέσμευση να ζεις εδώ. Όπως και μόνος σου είδες, αν θέλεις να πας στο PUB πρέπει να προχωρήσεις ένα μίλι. Εάν θέλεις ένα πακέτο τσιγάρα, πρέπει να βαδίσεις πάνω από αγελαδόκατα (αικ). Έξι μήνες το χρόνο με τα μπατζάνια σου βουτηγμέ-να στα σκατά δεν είναι ο παράδεισος, δεν το νομίζεις; Υπήρχε αυτή η εχθρότητα απέναντι μας, "Μα πως μπο-ρούν αυτοί οι άνθρωποι να καταλάβουν πως μοιάζει η ζωή στη πόλη όταν βρισκονται μακριά στη γαμημένη φάσμα τους". Αλλά ο μοναδικός λόγος που ζούμε εδώ είναι εξαιτίας του ενοικίου, 10 λίρες την εβδομάδα και ωραίο περιβάλλον. Εάν ζούσαμε στο Λονδίνο το νοίκι θα ήταν τουλάχιστον 30 λίρες την εβδομάδα, ο καθένας μας. Και έπειτα φυσικά θα είχαμε αυτό, δηλαδή ο καθένας ξαφνικά να θέλει να έρθει και να ζήσει σε μια κομμούνα στην εξοχή. Μετά ανακαλύψαμε ότι δεν μπορείς να βρεις άλλο στα μέρη σαν αυτό με 10 λίρες την εβδομάδα, έτσι είπαμε ότι ήμασταν μπάσταρδοι. Δεν οργανώσαμε αυτό το χώρο και ποτέ δεν προσπαθήσαμε να τον προβάλλουμε σαν τον "Ιδεώδη χώρο" για να ζήσεις, και τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι θα λέγανε "θέλω πράγματι να ζήσω σε μια κομμούνα" και εγώ συχνά θα έλεγα "Μη το κάνεις. Δεν είναι σωστό για εσένα". Άνθρωποι σαν τον GARRY BUSHELL μιλάνε πάντοτε από το πεινό τους. Γράφει τώρα για την SUN, έτσι παραμένω στη θέση μου. Σε ένα άρθρο του έγραψε για εμάς σαν τη "κομμούνα", που είναι

αυτό που καταρχήν άδχισε και όλα αυτά τα σκουπίδια. Κατέληξα να μιλάω μαζί του στο τηλεφώνω, ανακαλύπτοντας το πόσο ηλίθιος ήταν. Με έλεπε ότι ήμουν μεσαστος, τότε τον ρώτησα «Εσύ είσαι εργατική τάξη;» Και απάντησε καταφατικά. Έτσι τον ρώτησα εάν ζει σε εργατική περιοχή και μου έλεπε ναι, γιατί κοντά σε αυτήν βόλκονται εργοστάσια. Ήταν η μοναδική αντίληψη του να είναι εργατική τάξη. Οι άνθρωποι εργάζονται στη φάρμα εδώ από τις 5:30 το πρωί το χειμώνα, δουλεύοντας σκληρά, εννοώ δεν μπορείς να βρεις περισσότερη εργασία από αυτό! Οι ήθελα πράγματι αν τον έβλεπα να συγκρίνει τα χέρια του με του PENNY RIMBAUD που δούλευε σε μια σιδηροδρομική ορχήστρα για 3 χρόνια... και ο PENNY υποτίθεται πως είναι της ανώτερης-τάξης ηλίθιος».

MRR: Η καλλιέργεια δικών σου λαχανικών είναι σημαντικό για εσένα; Η είναι ένα ακόμα τμήμα του μύθου του ιδανικού σπιτιού;

S: Όχι, δεν είναι σημαντικό τμήμα των ζωών μας, αλλά έχουμε με εκείνο το χώρο στο κήπο για να χρησιμοποιήσουμε και έτσι κάνουμε -κόβει τεράστια τον λογαριασμό τροφίμων, μπορούμε να ζούμε με ένα πεντόλιρο (£ 5) την εβδομάδα. Δεν καθήσαμε να πούμε μια μέρα, "Όσο I αγίνουμε αυτόρκεις", ήταν περισσότερο οργανικό από κάτι τέτοιο.

MRR: Πως μάθατε να παίζετε μουσική;

S: Λοιπόν, ο PENNY ντράμασε για ένα πρωτοποριακό (αβανγκραντ) γκρουπ μερικά χρόνια πριν. Ο PETE ήταν σε ένα μεγάλο γκρουπ πριν, έτσι ήταν ένας καλός μπασίστας. Ο ANDY δεν μπορούσε να παίζει κιθάρα καθόλου, έτσι συνήθιζε να παίζει την κιθάρα του σε ένα ανοικτό ακορντό, και ο PHIL είχε ασχοληθεί λίγο με τη κιθάρα σαν χόμπι, αλλά κανένας από εμάς δεν είχε διαβάσει πριν μουσική. Άρα μερικοί άνθρωποι θα λέγανε ότι δεν ήμασταν πολύ καλοί, αλλά δεν μας ενδιέφερε, ήταν το καλύτερο που μπορούσαμε να κάνουμε.

MRR: Πως αισθάνεσαι για τον τρόπο που τα MEDIA σας μεταχειρίστηκαν;

S: Πρόσφατα ήταν ένα τηλεοπτικό πρόγραμμα για το παιγνίσκο και είχε σαν γκρουπ τους SEX PISTOLS, CLASH, X-RAY SPEX και μετά μεταφερθήκανε στις διαδηλώσεις του STOP THE CITY και δεν αναφερθήκανε οι CRASS καθόλου σκέφτηκα "πως μπορούσαν να μας αγνοήσουν;" Είχαμε ένα δίσκο που απασχολήσε τη Βουλή των κοινοτήτων, λογοκρίθηκε κάποτε για πιθανό βλαβερμό δίσκο, το κόλλησε της αγάπης (όταν συνθέσαμε ένα παρωδιακό τραγούδι και κερδίσαμε συμμετοχή για το "Έλεος γαμήλιο τραγούδι" σε ένα κοριτσίστικο περιοδικό το TRUE LONE), μπλεχτήκαμε στο STOP THE CITY και στις "Γουότεργκεϊτ ταινίες" (μια φτωχική συζήτηση ανάμεσα στη Margaret Thatcher και Ronald Reagan όπου η Μάγκι ομολογεί την ένοχη της για το βύθισμα του BELGRANO (Αργεντινή πολεμικό πλοίο που βυθίστηκε κατά τη διάρκεια της μάχης των FALKLANDS-σημ.μτφ) και ο Ρόνι μιλάει για την πυρηνική Ευρώπη). Ο μουσικός τύπος έχει ξεχωρίσει πάνω στη μουσική-καλό ή κακό και έχει σε μόνιμη βάση αποτύχει να ξεχωρίσει άλλα πράγματα, τη φανταστική καλλιτεχνική δουλειά του εξωφύλλου ή τα πολιτικά αποτελέσματα των δίσκων. Είχαμε αυτό το παντοτινό χαρακτηριστικό ότι δεν θα μιλούσαμε στο μουσικό τύπο γιατί ποτέ δεν θα τιπώνανε αυτά που θα λέγαμε-Ξέρεις το πως γαμιούνται με διάφορα αποσφραγίσματα, θα παρουσιάζαν πάντοτε μια κατ-απ άποψη αυτών που είχαμε πει και θα βρισκόμασαν δίπλα στον TODD RUNGREN να δείχνει τα σχήδια του ή κάτι θέλω να πω, κάθετι τώρα μοιάζει τόσο γελοίο και απελές, αλλά δεν θέλαμε ο μουσικός τύπος να πουλήσει περισσότερα αντίτυπα γιατί οι CRASS ήταν η αιτία. Εκείνο το καιρό απλά κάτι που δεν έκανε, έτσι μείναμε μακριά από αυτό... Θέλω να πω ότι τα πάω πολύ καλά τώρα με το FEATURES EDITOR για ένα από εκείνα τα περιοδικά. Οι καιροί έχουν αλλάξει και σίγουρα δεν βλέπτε να συζητάς μαζί τους τώρα, αλλά οφείλεις να θυμάσαι ότι κάποτε τα πράγματα ήταν λίγο διαφορετικά. Θέλω να πω, κοιτώντας προς τα πίσω τώρα, είναι λίγο ενοχλητικό μερικές φορές. Σκέφτεσαι "Θεέ, τι μάτιον σνομπε ανώριμοι, υπερσφιες μπάσταρδοι", "Όσο, δεν σκοπεύουμε να μιλήσουμε στο μουσικό τύπο, γιατί θα πουλήσουν περισσότερα αντίτυπα με εμάς μέσα!!" Και σκέφτεσαι "Όσο θεέ, πως μπορούσα να είμαι τόσο ηλίθιος". Κάθετι ήταν τόσο σοβαρό τότε.

MRR: Αντιμετωπίζατε κάποιο πρόβλημα σαν άνδρες και γυναίκες με το που δουλεύατε μαζί; Πολλά συγκροτήματα, γενικά, πολλοί άνθρωποι δεν σταθίριζαν ικανοί να λύσουν τις διαφορές δημιουργημένες από τον ανδροκό σεξισμό.

S: Όχι, δεν πιστεύω ότι ήταν πρόβλημα για το γκρουπ. Ήταν σχεδόν θανατικό να μαθαίνεις για εκείνο το είδος υλικού και πιστεύω ήταν καλό για το πανκ κίνημα που ήρθε αντιμέτωπο με το φεμινισμό.

MRR: Χμμμ, δεν ήταν πράγματι σε αντιπαράσταση. Σίγουρα τα πράγματα δεν άλλαξαν και πολύ από τις συναντήσεις που πήγαμε.

S: Ναι, βέβαια και με τον ίδιο τρόπο ακόμα να δω ένα πανκ κονσέρτο να φένει μαύρους και λευκούς μαζί όπως πολύ θα ήθελα να δω. Η μοναδική φορά που πραγματικά το είδα ήταν στην τοπική διακοπή. Ο πρώτος δίσκος, FEEDING OF THE 5000, είχε στην πλειοψηφία του μένα να τραγουδάω και τότε οι άνθρωποι υποθέσανε ότι ήμασταν μια BOOYBOY ROCK μπάντα. Ο επόμενος δίσκος που κάναμε ήταν αυτός με την EVE μοναχά

να τραγουδάει, αυτός εντελώς διέλυσε όλες εκείνες τις ιδέες για εμάς. Και στις συναντήσεις θα ήταν πολύ όμορφο να βλέπεις μια γεροδωμένη γυναίκα σαν την EVE LIBERTINE να στέκεται μπροστά στους τύπους, λέγοντας "Τι στο διάολο κάνετε; Να γιατί αβίασκα την VI SUBVERSA (τραγουδίστρια των POISON GIRLS) -πώς ανθρώπους που με έλανε. Είναι τόσο χοντρή και γριά για κάτι τέτοιο" απάντησα, «Τι σκοπεύετε να κάνετε όταν φτάσετε τα 40;»

MRR: Εκ των υστέρων, νομίζεις ότι ήσασταν πολύ υποκριτικοί, ιδεαλιστές;

S: Δεν νομίζω ότι ήμασταν υποκριτικοί. Νομίζω ότι ήμασταν πολύ σοβαροί για ότι κάναμε και με αυτό το τρόπο θα μπορούσαμε να το κάνουμε. Ιδεαλιστικοί; Δεν ξέρω, αλλά πιστεύω ο καθένας είναι ως ένα ορισμένο σημείο. Λοιπόν όχι... γιατί ποτέ δεν περιμέναμε το κράτος να οβήσει από τη μία στιγμή στην άλλη, αφήνοντας μας με ειρηνική αναρχία. Υποθέτω κάθετι ξεκινάει στο καθιστικό σου, έτσι δεν είναι; και συνεχίζει από εκεί.

MRR: Ήμασταν πολύ σοβαροί τότε;

S: Ποτέ μου δεν νοιάστηκε ότι ήμουν ένας δυστυχισμένος καριός, πάντοτε πίστευα ότι ήμουν αρκετά ανοιχτός. Οι άνθρωποι λέγανε: «Η μουσική σας ηχεί πράγματι νοσηρά», έτσι ασχίασε να βάζουμε μικρά αστεία, όμως τελικά κανένας δεν έδειχνε να τα αντιλαμβάνεται, έτσι δεν ήταν σημαντικό, δεν με απογοήτευσε στα καθήκεια και πολύ εάν οι άνθρωποι με δούνε έξω από το PUB θα καταλάβαινε ότι ήμουν ανοιχτός στο γέλιο. Όταν ήμουν στη σκηνή πολύ σοβαρός και έντονος γιατί αυτή ήταν η δουλειά που έκανα. Θέλω να πω, πως μπορείς να γελάς όταν τραγουδάς το THE MOTHER OF A THOUSAND DEAD; (Αντι-FALKLAND τραγούδι αφηρη να την πολιτική της Θάτσερ σε αυτό τον πόλεμο. Κυκλοφόρησε σε σινγκλ τον Μάιο του 1982-σημ.μτφ). Ότι και αν ήμασταν- Τι διαφορά κάνει; Για σιδηρόπτερο που προσπαθείς να κάνεις θα υπάρχει πάντοτε κάποιος που θα σε κριτικάρει για ορισμένους συχνά ανόητους λόγους. Είναι χοντρή μαλακία εάν δεν μπορούν να περάσουν τη μογιά τους. Δεν σκοπεύω να ευθυγραμμιστώ, περιμένοντας να καταλάβουν ότι είναι σημαντικό-τερο πόσο συχνά χαμογελώ, εάν φορώς μπότες ή όχι και αν έχω γυαλά στο τσάι μου. Πάντοτε ήταν πολύ περισσότερο από αυτό.

MRR: Πες μου περισσότερα για το τι κάνεις τώρα.

S: Πολιτικά, δεν ξέρω πον στο διάολο ανήκω μολονότι οι απόψεις και τα ιδεώδη υπάρχουν ακόμα, δεν σκοπεύω να μακρολογήσω. Αυτή είναι η πρώτη φορά, έχω συζητήσει παρόμοια 3 χρόνια πριν, εκτός με τον COLIN CONFLICT. Είμαι μόνιμο μέλος των CONFLICT τώρα και προσπαθούμε να εμπνεύσουμε τους εαυτούς μας τόσο όσο και τους άλλους. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να λένε ότι άφησα τους CRASS γιατί μπήκα στους CONFLICT. Από τότε πον έχω κάτι να κάνω με τους CONFLICT οι άνθρωποι θα λένε "οι CONFLICT είναι ένα μάτσο σκατά, οι CONFLICT αυτό... οι CONFLICT εκείνο..." Και συνήθιζα να τους ρίχνω μια ματιά. Ένα πράγμα που δεν μπορούσα να αποφύγω να σκεφτώμαι ήταν ότι πάντοτε προσπαθούσαν και πάντοτε το κάναμε. Είναι το μοναδικό συγκρότημα (ΟΙ CONFLICT) εκτός από τους CHUMBAWAMBA και FLUX που διατήρησαν μια εταιρία δίσκων. Βοήθησαν άλλα γκρουπς, προσπαθήσαν για ένα χώρο συνάντησης και για ένα πανκ κλαμπ και μετά ματαιοδόξα συνομιλητήριαν για αυτό. Κοιτώντας τους CRASS, κάθετι μοιάζει αρκετά αδύναμο. Δεν δημιουργήσε τη συγκροση, μεγάλες αλλαγές στη κοινωνία όπως όλοι μας πιστεύαμε ότι θα συνέβαινε. "Έχουμε το δικό μας PA, έτσι όλη η μουσική βιομηχανία θα πέσει!!" Αλλά τουλάχιστον οι άνθρωποι περνούσαν το δικό τους και ακόμα το κάνουν. Είναι πανεύκολο να είσαι down και απογοητευμένος: "Όσο, τίποτα δεν κερδίθηκε", αλλά υπήρξαν μερικές πράγματα καλές στιγμές...

Πρωτοδημοσιεύτηκε στο MAXIMUM ROCKNROLL No 62 (ΙΟΥΛΙΟΣ 1988).

Μετάφραση: Κρις και Δώρα.

Το Πιο ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ
ΤΟΥΡΚΙΑ FANZINE ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ

#2: ΦΙΛΑΝΔΙΑ-MODS
FLYING NUN -N. DICKS
LIME SPIDERS-E.T.C

ΔΙΑΝΟΜΕΣ: FANZINES
• TAPES-ZE AΛΕΞ/ΠΟΛΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΕΠΑΦΗ: Β. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ
ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ 4/1
546-29
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ